

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρὸς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Μ.—

Πάλι μποῦσι στὸ λιμάνι
κι' ἔξοδος ὁμπρὸς ὀπίσω.
Πῶς τὰ βλέπεις μπάρμπα Γιάννη;
Θὰ προφτιάσω νὰ ψηφίσω;
Θάμ' ἐδῶ στὰ πανηγύρια τοῦ Μπασιᾶ καὶ Τετνεῖ,
ἢ θὰ δώσουμε τὸ τράκο
καὶ θὰ τρέχω μὲ τὸ σάκκο
στὸ Κελλί Σαμπᾶ Χανὲ;

Πόλιν ἄρχισαν νὰ βγαίνουν αἱ περὶ ἐξόδου φῆμαι
κι' ἀενάως μὲ ξαφρίζουν καὶ τεταραγμένος εἶμαι.

Τὶ μοῦ λές; Θὰ εὐτυχίσω
νὰμ' ἐδῶ καὶ νὰ ψηφίσω
Πεταλᾶ καὶ Μιλτιάδη,
ἢ θὰ γίνουν ἱστορίες
καὶ θὰ τρέχω σὲ πορείες
νὰ μοῦ βγάλουνε τὸ λάδι;

Λές πῶς σοβαρὲς νὰ ἦναι τῆς συμμετοχῆς ἡ φῆμες;

Λές, μᾶς θέλουν οἱ Ἑγγλέζοι
ἢ ὁ Γούναρης μᾶς παίζει
μὲ τὸ Στράτο παντομίμες;
Λές πῶς γλήγορα θὰ βγοῦμε
γὰ τὸ γάμο τοῦ κουτρούλη,
ἢ θὰ κάτσουμε νὰ γδοῦμε
τὶ θὰ βγάλουν οἱ μπουσουλοὶ;

Πῶς τὰ βλέπεις; Τὶ προβλέπεις ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία;

Λές παρ' ὅλα μας τὰ λάθη
πῶς ἀκόμα δὲν ἐχάθη
ἡ ὥραία εὐκαιρία,
ἢ στὴν ἄλλη προπαγάντα
λές πῶς εἴμαστε δεμένοι
καὶ τὴν ἔχουμε γὰρ πάντα
τὴν περιστάσι χαμένη;

Ποιὰ νομίζεις πῶς θὰ ἦναι τοῦ προβλήματος ἡ λύσις;

Κι' ἂν στὸ Γούναρη προσέχεις,
πέσο' μου τὶ ιδέαν ἔχεις
διὰ τὰς συνεννοήσεις;
Πῶς τὴν θεωρεῖς ἀλήθεια;
Τὴν νομίζεις γὰρ καλὴς
ἢ κι' αὐτὲς εἰς προαμύθια
ἀπὸ κείνα ποῦ μοῦ λές;

Ἐξηγήσου μωρὲ τέρας
ποῦ βαριέσαι νὰ μιλήσης!
Αἴσιον προβλέπεις πέρας
ἀπὸ τὰς συνεννοήσεις;
Τὶ νομίζεις; Νᾶχουν τάχα
χαρακτῆρα σοβαρὸ,
ἢ γυρεύουμε μονάχα
νὰ περνᾶμε τὸν καιρὸ;

Τὶ νομίζεις πῶς θὰ γίνῃ;
Θὰ περάσουμε' ἐν εἰρήνῃ
τὰς ἀγίας ἐκλογάς,
ἢ ἀπάνου στὰ ὥραϊα
κατὰ σύμπτωσι μοιραῖα
θὰ μᾶς λάχῃ κι' ὁ καυγᾶς;

Ἐξηγήσου τέλος πάντων νὰ φωτίσης τὸ κοινόν!
Θὰ ταχθῇς μὲ τὴν Ἀντάτα καὶ κατὰ τῶν Γερμανῶν,
ἢ θ' ἀφήσης κατὰ μέρος τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ
νὰ περάσης τὴ φουρτοῦνα μὲ τῆς κάλπης χωρατὰ;

Τὶ φρονεῖς; Θ' ἀναμιχθοῦμε
μὲ τοὺς Ἀγγίλους στὰ Στενά,
ἢ πλαγίως προσπαθοῦμε
νὰ μὴν πᾶμε πονθενά
τώρα ποῦρθαμε στὸ πρῶν δοξασμένο καθεστῶς
καὶ στὸ κόμμα του καθέννας θὰ ἐργάζεται πιστῶς;
Πέσο' τὴ γνώμη σου βρὲ Γιάννη!
Βλέπεις σκότος καὶ ντουμάνι
καὶ κρισίμους τὰς στιγμᾶς,
ἢ χωρὶς πολυλογία
τὰ καινόργια ὑπουργεῖα
ἀστειεύονται μ' ἐμᾶς;

Λές, πῶς ὄντως ἡ Ἀγγλία
μᾶς γυρεύει τὸ ἀθλητικὸν καὶ τοῦ βοηθητικῶς,
ἢ τὰ θεωρεῖς γελοῖα
ὅσα βλέπεις κι' ὅς' ἀκοῦς;
Λές πῶς ὄντως τὴν Ἀντάτα
κι' οἱ Ἑννεὰ τὴν ἀγαποῦν,
ἢ τὰ κάμανε σαλάτα
καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ ποῦν;

Πῶς τὰ βλέπεις μπάρμπα Γιάννη;
Μίλιε μου εἰλικρινῶς.

Μὰ θαρρῶ πῶς μπλόφες κάνει
πρὸ πολλοῦ ὁ Πατρινός;
Μ' ὅλο μπλόφες κυβερνᾶνε
κι' ἔτσι τὸν καιρὸ περνᾶνε
οἱ Ἑννεὰ κυβερνήτες,
καὶ μὲ λόγια καὶ κοντιράτα
νὰ γελάσουν τὴν Ἀντάτα
προσπαθοῦν οἱ Μωραῖτες.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Γιὰ πᾶν ἀνὰ τιμὴν καὶ ἀνὰ τιμὴν ἀποστέλλεται.
Τώρα ἡσυχος νὰ εἶσαι
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΡΙΟΥ
πῶς ὁ σκόρος θὰν τὸ φᾶν τοῦ σπαθιοῦ σου τὸ λουρί.
Ἡ περιστάσις ἐχάθη, ἡ περιστάσις ἀπέπη.
Τώρα βλέπω στὸν καθρέφτη

ὅσα σοῦπα πρὸ πολλοῦ,
κι' ἂν μᾶς ἦδελ' ἡ Ἀντιάτα,
μυστικά καὶ στὰ βουβάτα
μᾶς μηνᾶνε κι' ἀπ' ἄλλου.

Λέγε νὰν τ' ἀκοῦν οἱ φίλοι
πὼς μπαροῦτι δὲν βρωμάει·
κι' ὅ,τι εἶχες τὸν Ἀποίλη
τέτοια θάχης καὶ τὸ Μάη
Τῆς Ἑλλάδος κυβερνήτες
ἦσαν Πατρινοὶ μεσίτες
κι' ἔτσι τὸν καιρὸ θὰ τρῶν.

Κι' ἂν περισπασμοὶ τὸ Κράτος τόπλακώσανε μοιραῖοι,
ἐννοοῦν οἱ Μωραῖτες νὰ περάσουν καὶ τὸ Γρέϋ
γὰ σταφίδα Φιλιατρῶν !

Πουθενὰ νὰ μὴ φοβάσαι πὼς θὰ πᾶς νὰ συμμεθέξης,
οὔτε καὶ θὰ ξανατρέξης
μὲ τσ' ἀρβύλες τῇ βαρεῖς.
Τώρα πάει κάθε δρᾶσις
καὶ θὰ μοῦ διασκεδάσης
μὲ τσ' ὥραιες ἐκλογές.

Κι' ὅταν γένουνε κι' ἐκείνες, πάλι κάτι θὰ βρεθῇ
γὰ νὰ μὴν ὑπάρχη γάτος
καὶ νὰ μὴ μπορῇ τὸ Κράτος
παντελῶς νὰ κινηθῇ.

Ἔτσι γὰ καιρὸ τὸ πρᾶμμα συμπεραίνω πὼς θὰ πγαῖνη
κι' οὔτε Ἰταλία βγαίνει,
οὔτ' οἱ Βλάχοι, ποῦ μοῦ λές.
Κι' ἔτσι θὰ ξακολουθήσῃ κατὰ ἐποχὰς καὶ τόπους
ν' ἀπελπίζῃ τοὺς ἀνθρώπους
ὁ παγκόσμιος χαλές !
Εἴν' ἐλπίς πὼς δὲν θὰ δράσης
σὲ πολέμου πανηγῦρι,
μὰ θὰ γδῶ πὼς θὰ περάσης
τὸ χειμῶνα, κακομοίρη !

Τώρα μᾶς παρηγοροῦν
οἱ πολιτικοὶ κοραῖοι,
ἀλλ' ὥς πότε θὰ μποροῦν
νὰ μπλοφάρουν μὲ τὸ Γρέϋ ;
Π' ἂν θυμάσῃ καὶ μᾶς κλείσῃ σὰν ποντίκια στὴ φολιὰ,
νὰ γνωιαστῇς γὰ καραμύδια νὰ μοῦ τρίβῃς τὴν κοιλιὰ !

Μ.— Ἀφοῦ λοιπὸν εἰς ἔξοδον κανένας δὲν τολμάει,
ἔλα σεγόντο βάστα μου νὰ ψάλλουμε τὸ Μάη.

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ,
τὶ μυρσίνες καὶ πουλάκια.
Ματωμένα τὰ νερά
κοκκινίζουνε τ' αὐλάκια.
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ
εἰς λειμῶνας καὶ δρυμοὺς.
Γιαταγάγια κοφτερά
δρέπουν λυσσωδῶς λαίμοις !

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ ζωὴ !
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ μαγεῖα !
Ἐορτάζουν οἱ λαοὶ
μὲς τ' ἀνθρώπινα σφαγεῖα !
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ γιορτὴ
στὸ βουνὸ καὶ στὸ λιβάδι
ποῦ λυσσῶντες οἱ στρατοὶ
κατεβαίνουνε στὸν Ἄδη !

Ἦρθ' ὁ Μάης καὶ σκιρτοῦν
τὰ πουλάκια πλάϊ, πλάϊ,
κι' ἀερόπλانا πετοῦν
κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ !
Ἦρθ' ὁ Μάης νὰ χορῆς
μὲς σ' ἀνθὶ σπάνεια
καὶ φαντάσου νὰ βρεθῇς,
μὲς τὴ «Λουζιάνια» !

Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ καλὰ !
Ἦ αὐγὴ-ροδογέλα.
Δεῦτε δρέψωμεν μυρσίνες

νὰ ξεχάνουμε τῇ πείνες !
Γύρω πρᾶσινοσ κισσοὺς
καὶ πτηνῶν φλυάρων μέλος.
Ἦρθ' ὁ Μάης ὁ χρυσὸς
καὶ δὲν ἦρθ' ὁ Βενιζέλος !

Ἦρθ' ὁ Μάης καὶ κυλᾷ
δαίμων τὴν ὑδρόγειον
κι' ὑποβρύχια πολλὰ
μπῆκαν στὴν Μεσόγειον !
Ἦρθ' ὁ Μάης. Τὶ χαρὰ
δι' ἡμᾶς τοὺς θερμοαίμους
ποῦ δὲν ἔχουμε παρὰ
καὶ γυρεύουμε πολέμους !

Ἦρθ' ὁ Μάης π' ἀπειλεῖ
πῦρ ἐξ ὅλων τῶν σημείων.
Μᾶς ἐβγήκαν κι' οἱ ζουρλοὶ
ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖον
καὶ μὲ βήματα γοργὰ
ἐπαράτρεχαν στὴν πόλι
κι' εὐτυχῶς ποῦταν ἄργα
κι' εἴμαστε κλεισμένοι ὅλοι.

Ἦρθε Μάιος γλυκὸς,
ἦρθε Μάης μυρωμένος,
παλαιοκομματικὸς
καὶ μὲ κάλπες φορτωμένος,
καὶ μουντζῶστε καὶ ξεχνᾶτε
πάντα ἐθνικὸν σκοπὸν,
καὶ σ' εὐώδεις ἐντροφᾶτε.
παραδείσους τῶν καλῶν !

Ὁ Χωριάτης γράφει γράμμα τοῦ Δεσπότη ἀφ' τῆ Δράμας.

Λοιπὸν Σεβασμιώτατε τῆς Δράμας ποιμενάρχη,
βλέπω ποῦ μὲ τὰ σπύρτα σου κάνεις τὸν κομητάρχη.
Βλέτω π' ἀνασκουμπώθηκες ἀναφανδὸν, Δεσπότη
νὰ φέρῃς στὸ βασίλειο τὴν ἐποχὴ τὴν πρώτη.

Ἐβγήκες ἐξ Ἀνατολῶν, Ἀρχιερεὺς πυρφόρος
καὶ γράφεις ἄρθρα πύρινα εἰς ἄκρον καταφόρος
μὲ φοβερὰν ἐμπάθειαν, μετὰ χολῆς καὶ μένους
κατὰ τοῦ Ἐλευθερωτοῦ
τοῦ ἰδικοῦ σου ἑαυτοῦ
καὶ ὅλου μας τοῦ Γένους.

Μὰ σήμερα περήφανος ἂν βάνῃς τὸ στιχάρι,
τοῦ Βενιζέλου μοναχὰ νὰν τὴ χρωστᾷς τὴ χάρι
ποῦ σ' ἔχει κι' εἶσαι στὴ ζωὴ ἀφ' τοὺς κομητατζήδες
κι' ὄχι γὰ Στράτους νὰ μοῦ λές καὶ γὰ τοὺς Μπαλτατζήδες.

Δὲν σοῦ τὸ κρύβω. Θὰ στὸ πῶ
πανιερώτατέ μου.

Μποράβο τοῦ Στράτου νὰ σὲ γδῶ
δὲν ἦλπιζα ποτέ μου.

Δὲν ἦλπιζα πὼς θὰ σὲ γδῶ τοῦ Μπαλτατζὴ κοπέλι
γὰ νὰ μετρώς μεθαύριο τοῦ ψήφους μέσ' τ' ἀμπέλι.

Δεσπότης καὶ νὰ χάνεσαι μὲ τῇ πολιτικοῦρες,
καὶ νὰν ἡ πατερίτσα σου μαζὶ μὲ τῇ μαγκοῦρες,
ἔλεγα πὼς ὁ οὐρανὸς στὴ γῇ μπορούσε νάρτη
κι' ὄχι Δεσπότης πὼς θὰ γδῶ νὰ κάμῃ τέτοια πάρτη !
Ὁ ξῆλος σου γὰ τσ' ἐκλογές, μὲ κάνει νὰ σαστήσω
κι' ἐπίτροπέ μου Ἀγίε κι' ἐμὲ νὰ σ' ἐρωτήσω
καὶ σ' ἐξορκίζω στὴ σεπτὴ μακράν σου γενεάδα,
(μὴ μοῦ κρυφτῇς)
νὰ μοῦ τὸ πῆς·

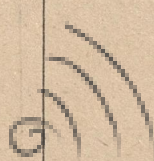
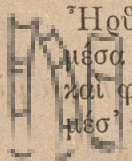
μὴν ἦταν' ὁ πατέρας σου ἀφ' τὴν Κοντογενάδα ;
Καὶ σ' ἐρωτάω, ἐπειδὴ μόνον σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους
διανεργοῦνε τσ' ἐκλογές μὲ τοῦ δικού σου τρόπους.

Μὲ τσ' ἐκλογές ποῦ μαίνεσαι,
οὔτε Συμυρνὶς μοῦ φαίνεσαι
μήτε κι' Ἀηβαλιώτης
καὶ κόβω τὸ κεφάλι μου πρὸς τὴν ἡγεμονίαν !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ἡ πατρίστεις Μπαλτατζήδες ;

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ὡραν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὀλίγοι διαμαρτυρούμενοι κατὰ τῆς μονοτονίας τοῦ τόπου ἐξαπλοῦνται νωχελέστατα ἐπὶ τισσάρων τοῦλάχιστον καθισμάτων τῶν κεντρικῶν καφετειῶν καὶ τεματίζουν ἐκεῖ τὴν γ λ ο σ σ ι κ ῆ ν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας ἕως τοῦ ἀρχίσῃ νὰ μαζεύῃ ὁ καφετεῖς τῆς καρέκλες του, θέαμα μέγα καὶ θανμαστὸν ἐν τῇ πρωτοτυπίᾳ του ἔλαβε χώραν, τὸ ὁποῖον ἀπῆλυσαν μόνον οἱ εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι ξενύχτιδες, διότι ὁ πολὺς κόσμος τῆς πόλεως εἶχεν ἀποσυρθῇ πολὺ ἔνωρις κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὰ ἴδια.

Ἀπὸ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῶν Δικαστηρίων ἠκούσθη κατὰ πρόωτον θυμικώτατος βηματισμὸς ἀνδρῶν, καὶ ἡχηρωτάτη φωνὴ δίδουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στρατιωτικὰ παραγγέλματα.

Βαθυδὸν δὲ ἤρχισαν νὰ διακρίνουν οἱ νυκτερινοὶ περιπατηταί, δωδεκάδα ἀνδρῶν εἰς διπλοῦς στοίχους βαδίζοντες καὶ κατευθυνομένους πρὸς τὴν πλατείαν.

Καὶ κατ' ἀρχάς, πολὺ φυσικῶς ἐνόμισαν, ὅτι κάποια περίπολος ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ αστυνομικοῦ καταστήματος καὶ ἀνεχώρει πρὸς ἑκτικὸν νυκτερινὴν ἀγερσίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ ἄπλετον φῶς τῶν λαμπτήρων τῆς πλατείας διέλυσε τὴν περιέργειαν καὶ ἀνεκάλυψε τὴν ὥρειαν καὶ πρωτότυπον ἀλήθειαν.

Οἱ βαδίζοντες κατὰ στοίχους στρατιωτικῶν, ἦσαν οἱ δώδεκα προσφιλεῖς συμπολίται, οἱ ὁποῖοι ἐκλείσθησαν πρὸς τριῶν μηνῶν εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν Φρενοβλαβῶν, ὁ δὲ τὸ γενικὸν ἔχον πρόσταγμα ἀξιωματικὸς, ἦτο ὁ φύλαξ καὶ κλειδοῦχος αὐτῶν ἀρχιτρολλὸς, καὶ θεὸς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀσύλου ὡς ἐκτενέστερος διὰ τὴν φροντίαν τῶν ἄλλων ὁ μ ο φ ο ρ ὁ ν ο υ!

Οἱ παρευρεθέντες ἀσπί, ἐνόμισαν ἔπάνανγκες νὰ παρεμποδίσουν τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω προέλασιν τῶν φρονιμοτάτων τρολλῶν καὶ νὰ ὑποβάλουν εἰς ἀνάγκην τὸν ἐπὶ κεφαλῇς ἄνδρα, περὶ τοῦ πράγματος.

Αὐτοὺς ὅμως τοὺς ἀπαντᾷ ἀπαθές-τατα:

«Ἐνόησα οὐ ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐξέλθω μεν τῆς οὐδετερότητος καὶ ἐξεκλείδωσα πάντας καὶ βαδίζομεν.....ἀνεν ὁρων!»

Εἰς τοὺς προσδοκώμενους ἀστυφύλακας οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωσαν οἱ τρολλοί.

Ὁ εὐφρέσιματος ἀρχιτρολλὸς εἶπεν εἰς τὸν ἐνοματόχον:

«Ἐφ' ὅσον ἡ κυβέρνησίς σου, κύριε, παραμένει οὐδετέρα, οὐδεμίαν δι-καιοδοσίαν ἔχεις ἐφ' ἡμῶν τῶν ἐξερχομένων εἰς δόξαι.»

Οἱ φρενοβλαβεῖς τέλος πάντων δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποταχθῶν εἰς κανένα καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Ἄσυλον.

Ἐξητήθη ὁ κ. Φαρακλὸς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποῖου διατελοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκοιμήτο. Κατ' ἄλλας ὁμως πληροφορίας, ὁ κ. Φαρακλὸς δὲν ἐκοιμήτο ἀλλὰ προσή-γχετο ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῶν προστατενομένων του.

Ἐντυχὸς ὅμως πᾶς κίνδυνος ἐκ τῆς ἐξόδου τῶν τρολλῶν ἀπεσοβήθη διὰ τῆς ἐγκαίρου ἐπαμβάσεως τοῦ κ. Γρηγόρη.

Ὁ κ. Τραυλὸς ἀντιληφθεὶς τὸ κρῖσιμον τῆς περιστάσεως προσέτεξεν ἐκ τοῦ καφετειῶν καὶ ὡμίλησας πρὸς ἀτιοὺς καταλλήλως τοὺς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουν παραμένον

τες ἐν τῇ οὐδετερότητι ἕως οἷον παρὸν σιασθῇ καταλληλότερα εὐκαιρία πρὸς ἀπόδρασιν.

Καὶ ὅταν οἱ τρολλοὶ ἀνευνετήχθησαν καὶ ἐπέστρεψαν διὰ τοῦ αὐτοῦ στρατιωτικοῦ βήματος εἰς τὸ Ἄσυλον, παρακολουθούντος πολλοῦ κόσμου, ἐνεφανίσθη καὶ ὁ κ. Νομάρχης ὅστις ἐξεπλήγη μὲν διὰ τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδυνήθη καὶ ἀποκρύψῃ τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν παραδειγματικὴν φρόνησιν τῶν φρενοβλαβῶν τοῦ τόπου τοῦ ὁποῖου ἔχει τὴν τιμὴν νὰ προΐσταται.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ

ΕΛΑΦΡΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλέον εὐχάριστα θεάματα τοῦ Ἀργοστολίου εἶναι ὁ ἐσπερινὸς περίπατος τῆς Κυριακῆς.

Φθάνει νὰ καθίσης ἔνωρις στὸ Καφε-νεῖο, σ' ἓνα τραπέζι τῆς πρώτης σειρᾶς, γὰρ νὰ δῇς ἅτ' ἐμπρός σου νὰ περάσῃ ὅλο τὸ Ἀργοστόλι ἀπὸ τὴν κατωτέρα τάξιν ἕως τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ τόπου.

Θὰ ἴδῃς ὅλας τὰς ἀντιθέσεις ὅσων ἀφορᾷ τὴν κομψότητα καὶ τὰ χρώματα.

Κυρίες σὶκ με σοβαρὰ καὶ κομψὲς τουαλέτες, κορίτσια καὶ γυναικες τοῦ λαοῦ με ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδὸς ἐπάνω τους.

Καὶ βεβαίως ποὺ σὲ ἐκπλήττει, εἶναι τὸ πλῆθος τῶν χαριτωμένων κοριτσιῶν ποὺ περπατοῦν ἐπάνω, κάτω στὴν πλατείαν ἐπὶ δύο ὥρας ἀκούραστα.

Πότε περνοῦν «ἡ μικρότερος» ζωηρά καὶ πεταχτὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα με ἐκφραστικὰς χειρονομίας διηγοῦνται στὰς συντρόφους τὸν ἓνα νέον κατόρθωμα τοῦ σχολείου των.

Ἐπειτα βλέπεις τὰς «μεγαλειτέρας» πλέον σοβαρὰ αὐταὶ καὶ ὀλιγόλογοι. Συζητοῦν με ἐνθουσιασμόν διὰ τοὺς Γάλλους συγγραφεῖς.

Ἄ ναι! Τώρα περνᾷ καὶ ἡ νεολαία τοῦ τόπου μας. Αὐτὴν δὲν χορταίνεις νὰ τὴν βλέπῃς. Προχωρεῖ με ὕψος κατακτητικῶν—ἔχει, βλέπετε, καὶ τὸ λούσο τῆς τῆς Κυριακῆς—καὶ κηρύσσεται ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς οὐδετερότητος διὰ νὰ μὲν ἐλευθερά εἰς τὴν ἐγχώριον δόξαν.

Καὶ τελειῶνω με τὴν παρατήρησιν, ὅτι αὐτοὺς ποὺ πραγματικῶς ἐπεβάλλετο διὰ τοῦ ὕψους του καὶ ἦτο σὺν διδάσκαλος με τοὺς μαθητάς, τῶν ὁποίων ἐφαίνετο ὅτι διηθύνετο τὸ βᾶδιμα, ἦτο κάποιος... ἓνα πῆχυ ὑψηλὸς τεροὺς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅστις εὗρισκετο στὴ μέση τῆς πλατείας.

Μὴν εἰσθε ὅμως περίεργοι γιὰ τὸ δὲν τὸν λέγω.

N...a

ΕΛΑ ΛΕΥΤΕΡΗ!

Ἐλα Λευτέρη καὶ ἄσ' τὰ ναζάρια, ἔλα ν' ἀρχίσῃς λόγια γλῦκὰ ποὺ σὲ προσμένουνε τὰ Ἑγγλεζάρια καὶ τὰ στρατεύματα τὰ Γαλλικά.

Ἐλα Λευτέρη σὲ καρτεροῦμε ν' ἀστροφῇς πάλι μεσ' τὴ Βουλῇ, γιὰτ' ἄκρη νάβρουνε δὲν ἡμποροῦμε με τὴν κουτσούνης τοῦ Φασουλῆ!

Ἐλα Λευτέρη Ἐθνοπατέρα, ἔλα σοὺ λέω καὶ μὴν ἀργῆς, γλυκοχαράζει καὶ φέγγ' ἡ μέρα διὰ τὸ ἔθνος ἡ φωταυγής!

Ἐλα Λευτέρη καὶ ἄσ' τὰ ναζάρια πρὸς Σὲ καθέναν χαμογελά, καὶ τὰ πειθήνια τοῦ Σὲν τσιράκια ὑποχωροῦνε δειλὰ, δειλὰ!...

x.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν βγαίνουνε εἰς δόξαι οἱ Βουλγάροι, ἐμπήκε Μᾶης εὐτυχῶς καὶ ἐβγήκαν... οἱ γαῖδάροι.

Κι' ἀφοῦ δὲν βγαίνουν καὶ Ἰταλοὶ ἀπὸ τὸ Καπιτώλιον, ἐξῆλθον νύκτωρ οὐζουρλοὶ ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλιον.

Καλογηρίστικη σκηνὴ στοῦ Σταυρωμένου τῇ Μονῇ.

Ὁ Μοναχὸς Μεθόδιος καλούμενος καὶ Βῶρος τὸ εἰκοσιδύο τ' Ἀπριλιοῦ ἐπλάγιασε ἀνῶρως, ἀμὰ σηκώθηκε πρωτὶ καὶ ἐβγήκε ἀφ' τοῦ κελί του, ἐπῆρε καὶ γὰρ σύντροφο μαζύ του τὸ σκυλί του, καὶ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ στὸ μοναστήρι πέρα, στὸ Τραπεζάκι στὸ γυαλὸ, τὸν Κωσταντῆ τὸ γωλὸ τὸν τῆς μονῆς πατέρα.

Ἄλλ' ἔλειπ ὁ καλόγηρος καὶ ἦσαν κλειστὲς ἡ πόρτες, π' ὁ σκύλος πῆγε καὶ εὗρηκε σ' ἓνα κελὶ τῇ κότες. Σάρτ ἀπὸ ὧδ, σάρτ' ἀπὸ ἐκεῖ τῇ μιὰ τὴν ἄλλη ἀρπάζει καὶ ὡς ποὺ νὰ φᾶς ἓνα κουκὶ πέντε κεφάλια σφάζει!

Σὺν εἶδε ὁ Μεθόδιος τοῦ σκύλου τοῦ τὴν πράξι, ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔκαμε παρὰ νὰν τὸν κρέξῃ καὶ με σπουδῇ τὰ ῥάσα του στὴ μέση του μαζώνει καὶ ἀρπάζει τὸ μπαστοῦνι του καὶ τρέχει καὶ δὲν σώνει.

Ὁ Κωσταντῆτος ἐρχεται κατὰ τὸ μεσημέρι με τὴν Παρθέναν ἀγκαλιὰ καὶ τὸ ραβδί στὸ χέρι. Ἐμπήκε μεσ' τὴν Ἑκκλησίαν τὸ κόνισμα ν' ἀφήσῃ καὶ βγήκε πρώτη του δουλειὰ τῇ κότες νὰ καίσῃ.

Ἀλλὰ ὁποία συμφορὰ ὅταν εὗρηκε τὰ φτερά, τῇ κότες του πνιμένες, πέντε ἐν ὄλφ πτώματα, γιομάτες ἀπὸ χῶματα καὶ μισοφαγωμένες!

Ἦρτε σὲ ἐξωφρενισμό καὶ ἀφρίζοντας ἀφ' τοῦ θυμοῦ ἔσκουζε μεσ' τὸ σῶχωρο: «Τίνας μπιρμπάντε τὸ σκυλὶ μῶπιξ μεσὰ στὸ κελὶ τῇ κότες καὶ τὸν κόκορο! Ποὺ μιὰ φωνὴ κείθε κοντὰ λακωνικὰ τοῦ ἀπαντᾷ: —Νὰ ξέρῃ εἰν ἀρμόδιος μονάχα ὁ Μεθόδιος!

Ἀμέσως ἐκατάλαθε ἐκεῖνος τί συμβαίνει, καὶ τὸ ραβδί του ἄρπαξε καὶ στὸ Σταυρὸ πηγαίνει. Μπαίνει μεσ' τὸ κοινὸν καὶ ἀπαρτίζει. Ποὺ εἶναι ὁ Μεθόδιος; ῥωτᾷ τὴν Εὐπραξία.

Μέσ' τὸ κελὶ, ἀνύποπτη τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνη. Π' ὁ Κωσταντῆτος μιὰ κλωτσιὰ τότε τῇ πόρτας δίνει (καὶ ἄσ' μὴν τότε σερβίριζε τόσο καὶ τὸ ποδάρι) καὶ ἀρπάζει τὸ Μεθόδιο καὶ πέφτουνε κουδάρη!

Ὅπως τὸν φερμάρισε τὸ δύστυχο τὸ Βῶρος, πρώτη ραβδικὰ πρὸ τῶδωσε τὸν ἔκαμε παπόρο! —Τῇ κότες μοὶ ἄκου τὰ φωνὴ τοῦ Κωσταντῆτος! —Ἡ πλάτη μου! Ἄλλη φωνὴ τοῦ Μεθωδίου ποὺ τὸν καὶ ταταράζει κάττω!

Βοήθεια δόστε χριστιανοὶ ἐφῶνας ἡ Κασιανὴ

καθὼς καὶ ἡ Χρυσογόνη, ἀλλὰ δὲν ἄφιν' ὁ κουτσὸς κανεῖνε νὰ ζυγῶνῃ.

Πά' ὁ παπᾶ Εὐλόγιος, ἔτρεξ ἡ Ἡγουμένη, ἀλλ' ὁ κουτσὸς δὲν ἔπαυε ἀπὸ νὰν τὸν δέρνει ἴσια ποὺ τ' ἀποδιάρθασε τοῦ πάτερ Μεθωδίου καταδασίαις καὶ εἰρμοῦς ὁλοῦ τοῦ Τριωδίου!

Χωριάτης.

ΛΕΙΒΑΘΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΡΟΕΣΤΗ

Τὴ μικροῦλα πάντα κάνει καὶ μπροστὰ σ' ὅλα πετρεῖται, σὰν δεσποσύντισα ντυνέται με τὴν πούρβερε σωρδ.

Μὲ τὰ κοριτσάκια βγαίνει καὶ με δαῦτα παζαρεύει καὶ στὸ στήθος πάντα ἔχει ἓνα ἄνθος δροσερὸ.

Ἀλλὰ ὅσο καὶ νὰ ντυνέται με τὴ μόδα καὶ ἀγωνιέται νὰ πιτύχῃ θαυμαστή, ἢ φωτιὲς τῆς πλὰ δὲν καίνε καὶ τὴν βλέπουν καὶ τῆς λένε «τὴν εὐχὴ σου προεστὴ!»

Η ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι, βγαίνεις κυρά μου καβελάρια, καὶ μ' αὐτοκίνητο τὸ γαῖδουράκι μοὺ φέρνεις βόλτα χῶρες χωρὰ.

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι, σὶν κήπων τρέχεις τῆς εὐωδῆς καὶ μοὺ δεμβάζεις στὸ φεγγαράκι ποὺ σοὺ θυμίζει γλυκερὲς βραδυές.

Τώρα πῶμύρισε καλοκαιράκι πολὺ εὐχάριστο περνᾷς καιρὸ, ποὺ με τ' ὥραϊο σου καὶ ἄβρο χερᾶκι τσακίνεις ψύλλους ἓνα σωρδ!

ΛΕΙΒΑΘΙΝΟΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ

Διακρίνεται πολὺ στὴ κομψότητα στὴ χάρι. Καὶ ζηλεύει τὸ σκυλὶ τοῦ κυρίου Δριβαλιάρη.

Εἰς τὸ αἶσθημα ἱππότης. Ὅσα ἔλεγε τῆς πρώτης τάχει πῆ καὶ τῆς δευτέρας καὶ με φράσεις γλυκυτέρας τὰ ἐκφράζει καὶ τῆς τρίτης, Τὶ παππᾶς Ἰησοῦττης!

Δουστρινάκι, σὶν γαντάκι, λοῦσο πάντα ζηλευτὸν. Ἐχει καὶ τζαντάκι φίνο νὰ κρατῇ μεσὰ σ' ἐκεῖνο τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν.

Μούρλια τ' ὀνομά τῆς, σὶν τ' ἀνάστημά τῆς, σὶν φορεματάκι, καὶ ὑποπτον λιγάνι τὸ μειδιάμα τῆς.

Καβαλιέρος πρώτης. Ἐπὶ τὸν ἄλγεο καὶ τὸν ἄλγεο. Ἐνθους στρατιώτης καὶ αὐτοῦ τοῦ ἑνίς.

ΤΟ ΣΙΓΜΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

